

pastoralprof varda afskaffade; men att de prestmän, hvilka blifvit prestvigda, förr än detta upphäfvande sker, må bibehållas vid rättigheten att aflägga sagda examen i hittills gällande ordning.

Stockholm den 27 Januari 1884.

Henrik Schönbeck.

N:o 36.

Af Herr **Biesert:** *Angående afskrifning af en del utaf grundskatterna samt aflösning af den återstående delen.*

Då försöken att på en gång lösa de så kallade stora frågorna alltid misslyckats, så synes det mig vara skäl att nu, utan deras vidare sammankoppling, söka lösa hvar och en för sig, och jag skulle då vilja börja med grundskattefrågan.

Ingen fosterlandsvän torde kunna förneka att, om genom ett ömsesidigt och klokt tillmötesgående af alla de i frågan intresserade grundskatterna kunde på ett lämpligt sätt utjemnas för all svensk jord, ett viktigt och länge eftersträfvadt önskningsmål vore uppnådt.

Ingen med våra förhållanden och med sista tidens riksdagsförhandlingar förtrogen man torde heller kunna förneka att, om den af Herr C. A. Larsson år 1869 inom Andra Kammaren väckta motionen N:o 140 vunnit Riksdagens bifall, vi nu redan med ungefär en tredjedel haft grundskatterna aflösta och detta på ett sätt som varit till allas gemensamma fördel och ingens skada.

Utan att klandra någon, beklagar jag för min del att det gynsamma ögonblicket ej begagnades för frågans fredliga lösning, hvarigenom många politiska strider kunnat undvikas och mycken nu vid riksdagarne förspild tid och möda kunnat bättre användas till andra viktiga samhällsfrågors lyckliga lösande.

Den beklagligen ännu olösta grundskattefrågan har emellertid icke stått stilla på den punkt, der hon stod år 1869, ty stillastående finnes ej inom den lefvande samhällskroppen.

Att nu återupptaga Herr C. A. Larssons motion skulle sålunda till intet gagna, men att upptaga den med de modifikationer, som nuvarande förhållanden synas mig gifva vid handen, är ett steg, som min medborgerliga pligt manar mig att taga.

Djerft må detta steg från min sida anses; dock hoppas jag att min goda vilja måtte få öfverskylla den bristande förmågan att under den korta tid, som nu står mig till buds, fullständigt motivera det förslag jag nu går att framlägga, ett förslag, som i motionstidens elfte timme, närmast föranledts af de vid denna riksdag inom Andra Kammaren af Herrar C. A. Larsson och A. P. Danielson väckta motionerna i ämnet, hos mig sålunda tagit form.

Den viktiga sakens genomförande har jag tänkt mig på det sätt, att först afskrifves 20 procent af grundskatterna samt återstoden, kapitaliserad efter 6 procent, eller $16\frac{2}{3}$ gånger dess belopp, antingen på en gång inbetalas till staten eller amorteras såsom ett vanligt hypotekslån.

Jag kan visserligen ej anföra några juridiska skäl för ett sådant sätt, men jag anser det vara en medelväg, hvarmed alla, som äro tillmötesgående, borde kunna vara belåtna; dessutom synes mig att tidsförhållandena göra det till en politisk nödvändighet att ej uppskjuta frågans lösning.

Med anledning af det här i största korthet anförda vågar jag vördsamast föreslå det Riksdagen beslutar:

att 20 procent afskrifves af all på jorden hvilande grundskatt;

att återstoden, kapitaliserad genom $16\frac{2}{3}$ gånger dess belopp, antingen på en gång inbetalas till staten eller amorteras genom en annuitet af 6 procent under 40 års tid;

att regeringen öfverenskommer med Allmänna hypoteksbanken om öfvertagandet af den del af grund-

skatterna, som kommer att på ofvan anförda sätt amorteras, samt att Hypoteksbanken deremot lemnar motsvarande belopp i dess 5 procents-obligationer;

att nämnda obligationer öfverlemnas till Riksgäldskontoret för att förvaltas och användas på sätt Riksdagen bestämmer.

För öfrigt anhåller jag att det Utskott, som kommer att behandla denna motion, ville göra de ändringar och tillägg, som för frågans lyckliga lösning anses erforderliga.

Stockholm den 27 Januari 1884.

J. N. Biesert.

N:o 37.

Af Herr **Croneborg**: *Angående ändring af 7 § i Jagtstadgan den 21 Oktober 1864.*

Enligt hvad erfarenheten visat, gifver den föreskrift i Kongl. Jagtstadgans 7 §, som berättigar jägare att på annans egoområde förfölja och döda det villebråd han på egen mark sårat, upphof till mångfaldiga missbruk af jagträtt, i synnerhet beträffande den nu så allmänt idkade förföljelsen af vårt förnämsta villebråd, elg. Sålunda kan en mindre jordegare, hvars egoområde är för inskränkt för att kunna idka en rationel jagt på detta djur, bereda sig emot jagtstadgans grunder stridande utvidgning af sitt lagliga jagtområde genom tillämpning af denna §, på det sätt att han, utan utsigt att kunna döda det anträffade villebrådet, likväl